

ORKDAL

Nr 6 – 2008
58. ÅRGANG

menighetsblad

God jul og et velsignet godt nytt år

– vi går i kirka

21. des – 4. Søndag i advent

Orkdal kirke kl 11
Foseide. P Wröbel. Vi synger julesanger. Offer til Norges Kristelige Student- og Skoleungdomslag

24. des – Julaften

Orkanger kirke kl 14:30 og 16
Familiegudstjeneste. Lilleberg. P Wröbel. Offer til menighetsarbeidet
Geistastrand kirke kl 15-17
Åpen kirke
Moe kirke kl 15. *Merk tida!*
Familiegudstjeneste. Stjern. Offer til Kirkens Nødhjelp
Orkdal kirke kl 16
Familiegudstjeneste. Foseide. Ølstørn. B Wröbel. Konfirmanter deltar. Sang av Orkdal barnespel og Sverre Solberg. Offer til Kirkens Nødhjelp

25. des – 1. Juledag

Orkdal kirke kl 11
Høytidsgudstjeneste. Foseide. B Wröbel. Sindre Skauge på trompet. Offer til Det norske misjonsselskap
Moe kirke kl 11
Høytidsgudstjeneste. Gåsvatn. P Wröbel
Geistastrand kirke kl 13
Høytidsgudstjeneste. Foseide. B Wröbel. Sangkoret Strupan. Offer til menighetsarbeidet

26. des – 2. Juledag

Orkanger kirke kl 11
Høytidsgudstjeneste. Lilleberg. B Wröbel. Offer til misjonsprosjektet

28. des – Søndag etter jul

Orkdal kirke kl 11
Dåpsgudstjeneste. Gåsvatn. B Wröbel

31. des – Nyttårsaften

Orkdal kirke kl 18
Kveldsgudstjeneste. Foseide. P Wröbel. Nattverd
Moe kirke kl 18
Kveldsgudstjeneste. Stjern. B Wröbel. Nattverd.

1. Jan – Nyttårsdag

Orkdal Helsetun kl 11
Gudstjeneste. Lilleberg. P Wröbel

Elvepromenaden kl 15
Gudstjeneste. Lilleberg. B Wröbel

4. jan – Kristi åpenbaringsdag

Orkdal menighetshus kl 17:30
Utsendingsgudstjeneste for Ranveig og Atle Ølstørn. Hans Thore Løvaas og Astrid Breivold deltar fra Normisjon sammen med Lilleberg og Foseide. Ungdomskoret Join Us. Nattverd. Offer til Normisjon. Kirkekaffe.

11. jan – 1. s etter Kristi åpenbaring

Orkdal kirke kl 11
Gudstjeneste. Prost Foseide innsetter sokneprest Martin Lund. B Wröbel. Orklang. Nattverd. Offer til menighetsarbeidet. Kirkekaffe på menighetshuset.
Moe kirke kl 19
Gåsvatn. Lund. P Wröbel.
Tema: Bønn. Nattverd. Offer til Norges kristelige student- og skoleungdomslag

18. jan – 2. s. e. Kristi åpenbaring

Orkanger kirke kl 11
Kjell Aas. B Wröbel
Geistastrand kirke kl 11
Lilleberg. P Wröbel. Orkdal blandakor. Åpning av jubileumsåret ved ordfører Gunnar Lysholm

25. jan – 3. s e. Kristi åpenbaring

Orkdal kirke kl 11
M. Lund. P Wröbel. Offer: Fjellkirka.
Moe kirke kl 11
Gåsvatn. B Wröbel. Tema: Bønn.
Offer til menighetsarbeidet

Onsdag 28. jan

Orkdal kirke kl 18:30-20
Åpen kirke. Musikk rundt kl 19 og program etter 19:30

1. feb – Vingårdssøndagen

Orkdal kirke kl 10. *Merk tida!*
Foseide. B Wröbel. Nattverd.
Offer: Menighetsarbeidet.

Orkanger kirke kl 11
Lilleberg. P Wröbel

8. feb – Sámannssøndagen

Orkdal kirke kl 10
Familiegudstjeneste. M. Lund. B Wröbel. DVD til 6-åringene.
Offer: Bibelselskapet.
Moe kirke kl 11
Gåsvatn. P Wröbel.
Offer til Familie og Medier

15. feb – Kristi forklarelsedag

Ulvåshytta kl 11
Sportsandakt. Lilleberg

22. feb – Søndag før faste

Orkdal kirke kl 10
Foseide. P Wröbel. Nattverd. Offer: Vennskapsmenigheten i Estland.
Orkanger kirke kl 11
Gåsvatn. B Wröbel
Geistastrand kirke kl 17
Familiegudstjeneste. M. Lund. L. Syrstad. P Wröbel.
DVD til 6-åringene

25. feb – Askeonsdag

Orkdal kirke kl 18.30. Åpen kirke.
Musikk. Meditasjon. Nattverd ca kl. 19.30. Lund. B. Wröbel.

Nå virker kirkeklokkene i Moe kirke igjen.

Ignor Wahl Stølhaug har plukket ut printkortene i motorene til begge klokkene og reparert de. Det var både løse komponenter og utslitte kontaktorer som var årsaken. Nå er dette i orden, og Ignor sier at dette arbeidet ønsker han å gi som en gave til Moe kirke. Kostnadene vi ville fått med å få på plass et nytt system, ville ha kostet mellom 70 - 100.000,-. Fellesrådet og menighetsrådet i Moe kirke er veldig glad for at klokkene virker igjen. Vi ønsker å rette en stor takk for hjelpen vi har fått av Ignor Wahl Stølhaug.

Noralf Ljøkjel
Leder i fellesrådet

Gud bor mellom oss ved Tor Singsaas, biskop i Nidaros

Jesus kom med håpet julenatt. Alt ble annerledes etter at han kom. Nå bærer vi med oss den tro og drøm gjennom livet, at det sterkeste som finnes i verden er Guds kjærlighet til oss og jorda. Hver og en av oss er skapt i Guds bilde. Han har lagt igjen noe av seg selv inni oss.

Vi er av ham.
Jula handler om at Gud kommer til sine. Gud slår opp teltet sitt imellom oss, forteller evangelisten Johannes. Han har en helt annen slags julefortelling enn evangelisten Lukas som lar oss få møte Maria og Josef og Jesusbarnet i Betlehem.

Johannes forteller om en Gud som kommer til sine egne og begynner å bo mellom dem.

Gud kan ikke være alene lenger. Han må være sammen med de som er av ham, som tilhører ham.

Johannes bruker et gresk ord med et nydelig bilde i seg; "slår opp sitt telt". Dette fortelles første gang også til et

nomade- og gjeterfolk. Han bruker uttrykk de er fortrolige med. De bodde i telt. Vi kan se for oss; Plutselig kommer en ny og fremmed til leiren og slår opp teltet sitt. Han begynner å bo og leve sammen med dem. Han og trekker opp teltpluggene og flytter med dem når de må komme nærmere de beste beitemarkene med dyrene. Han ser ut som dem. Men de vet ikke riktig hvem han er. At det er Gud, er usynlig for dem. Men de aner noe.... Det er noe ved ham.

Jorda er blitt helt annerledes etter at Jesus kom. Han har vist oss hvem Gud er, - en Gud som tar de tyngste takene mellom oss, og som aldri forlater en som ligger nede. Han gir alt for oss. For vi er av ham.

Jesus er kommet for å bli, - sammen med oss. Han møter oss når han står bak øynene til en fremmed som slår seg ned ved siden av oss. Eller, - bak barnet som løper oss i møte og hilser oss glad velkommen. Bak alt liv på jor-

den står han, usynlig og ser på oss. Han står bak dine øyne når du trenger et medmenneske i ditt liv. Jesus slår seg ned mellom oss. Bryter opp og går med oss når vi må videre. Julenatt kom han til oss, - den usynlige, som nå bor mellom oss.

MOT TOPPEN!

Det viktigste jeg har lært i livet har jeg lært av syke mennesker. Og da tenker jeg på mennesker som har måttet gå "i motbakke for å nå toppen" - for å bli frisk. Jeg har sett at det har vært slitsomt. Ordet "slit" er blitt et negativt ladet ord. Vi liker ikke å slite, men slite må den som vil oppnå noe! På en idrettsarena er det noen som sliter - idrettsutøverne, og så er det mange som ser på - tilskuerne. Slik er det faktisk i livet også, dessverre. Dette er en gammel tanke. Allerede Paulus brukte i sin forkynnelse ved begynnelsen av vår tidsregning bilder fra idretten i det gamle Athen. Den som vil nå opp og fram må slite for å bli sterk og målrettet, skriver han. Og så oppsummerer han og skriver slik til sin venn Timoteus: "Jeg har stridd den gode strid, fullført løpet og bevart troen" (2.Tim.4, 7). - For oss betyr dette at vi må trene. Ordet 'trene' betyr både å øve og å utvikle. Og som regel innebærer det en del slit i form av anstrengelse og tretende rutine.

Ubrukte ressurser.

Mange mennesker som har skadet seg, eller er blitt syke på ulike vis, får høre at de må trene for å bli friske igjen. Noen

får også høre at livsstilen må legges om, hvis de vil bli friske. Mange synes dette er hard kost, og jeg som har hørt pasienter fortelle om sine opplevelser, har sett at ulike beslutninger er blitt tatt. Noen har gitt opp, mens andre har tatt i bruk krefter som de tidligere ikke visste at de hadde.

De færreste pasienter kan gjøres friske av spesialister. Spesialistene kan bare stimulere livsviljen og de helende kreftene vi alle har i kroppen vår. Vil vi ikke øve og utvikle, blir vi ikke friske. Knappt noe begrep i vårt ordforråd har så vid betydning som ordet "frisk". De som har studert det menneskelige potensiale, sier at de fleste mennesker bare bruker ca 40 prosent av sine totale ressurser. Tenk det! Vi kunne oppnå mye av personlig velvære og positive opplevelser dersom vi ikke var så redde for motbakker i livet! Motbakker fører oppover - og til slutt til en topp med god utsikt! Tenk på det! Det føles godt å komme til toppen. Da kan en gi seg tid til å hvile litt, og nyte utsikten. Men oppstigningen kan til tider være bratt og tung.

Et skritt om gangen.

En sykehuspasient fikk et spørsmål av en besøkende: Hvor lenge har du ligget på sykehuset? Pasienten svarte: Jeg har ligget her en dag om gangen. Den pasi-

enten var oppe i motbakken, men var klok nok til å ta et skritt om gangen. Derfor var livet og situasjonen overkommelig, og han hadde siktepunktet klart.

Jeg har møtt mange slike mennesker som har lært meg mye med sin målrettede iver og klokskap i å gå motbakker. Vi gikk sammen et stykke. Så gikk vi videre hver for oss med våre liv. Jeg treffer av og til slike gamle kjenninger fra min tid som sykehusprest, og vi utveksler tanker både om veien vi gikk, og om veien som ligger foran. Vi er blitt gladere i livet, og tror at vi er blitt klokere. Så gjør livsveiene våre en sving, og vi ser ikke hverandre mer på en stund - utøvere som vi begge er, og ikke bare tilskuerere. Vi går målrettet mot toppen.

Kjell Aas

(tidligere sykehusprest og nå vikarprest i Orkdal)

Velkommen til ny sokneprest!

Martin Lund starter opp som sokneprest i Orkdal menighet på nyåret. Han skal innsettes på gudstjenesten i Orkdal kirke søndag 11. januar kl 11.00.

Vi vil gjerne bli litt kjent med ham før han kommer, og har sendt ham noen spørsmål.

ski, og ser frem til igjen å kunne bruke familiehytta i Meldal til skiturer og fjell-liv, og til å utforske Fannremsmarka (?). Ellers har musikk en høy stjerne i vår lille familie (som består av min kone Kristin, vår sønn Edvard og meg selv); piano, sang (og litt fiolin).

Hva ønsker du å arbeide med / prioritere som sokneprest i Orkdal menighet?

Jeg ønsker å bruke god tid til å bli kjent med menneskene i menigheten og i lokalsamfunnet. Da jeg kom hit til Bodø, hvor jeg er nå, kjente jeg verken menneskene her, stedet eller det militære «systemet», og jeg ble etter hvert ganske frustrert

fordi det tok så lang tid å komme i gang og bli «husvarm». Dette har bl.a. lært meg at det er viktig å ta seg tid til å bli kjent med mennesker, med stedet og med de rutine som eksisterer der når jeg kommer dit. Dette betyr ikke at jeg skal gå rundt og ikke gjøre noe som helst når jeg kommer til Orkdal – tvert imot så ønsker jeg å gå frimodig inn i de oppgaver og tjenester presten og menigheten har for meg. Men jeg kommer samtidig til å gå rundt og være nysgjerrig; nysgjerrig på hvordan ting er blitt gjort og gjøres i Orkdal menighet, for å lære menigheten å kjenne og se hvordan jeg kan tjene menigheten. Det viktigste i en menighet er at vi hjelper hverandre til å følge Jesus. Til dette trenger vi et fellesskap, et fellesskap hvor vi støtter hverandre i glede og i sorg, et fellesskap hvor vi hører Guds ord lest og utlagt, bekjenner syndene våre, lovsynger Gud og ber til ham for all.

Hva tenker du om å bo i Orkdal?
Vi gleder oss! Det ville vært utenkelig

for oss å bosette oss et annet sted. Nå ble det jo satt som betingelse at den nye presten skulle bo i soknet, så vi hadde vel egentlig ikke noe valg. Men om vi hadde valget, ville vi uten å nøle ha bosatt oss i soknet. Det finnes jo ingen bedre måte å bli kjent med folk, menigheten og lokalsamfunnet på enn ved å bo der selv. Dessuten vet jeg ikke om jeg hadde orket å dagpendle til og fra jobb. Nå vil jeg kunne gå eller sykle til kirken og kontoret, og det er strålende.

Hvordan skal du feire jul i år?

Etter at en hektisk førjulstid – med flytting, avskjed i Bodø og andre forberedelser til neste år – er unnagjort forhåpentligvis uten de store hindringer, skal vi feire jul hos mine foreldre i Trondheim, sammen med mine søsken og deres familier. Hos oss består jula først og fremst av kirkebesøk, tid sammen med den nærmeste familien og etter hvert selvsaker med slekt og venner. Forhåpentligvis blir det også tid til å legge inn en skitur eller to i Bymarka. Og så skal vi naturligvis feire bursdag for sønnen vår Edvard, som fyller ett år 28. desember.

Hva er viktig for deg i jula?

Noe av det jeg husker best fra «barnkommens jul» var at de første dagene – i alle fall fram til 2. juledag – var reservert for den nærmeste fam-

forts. side 9

Kateketen reiser

Kateket Atle Ølstørn og kona Rannveig, som arbeider på Liavoll barnehage, skal reise ut til Ecuador på nyåret. Her skal de arbeide i to eller tre år. Vi er veldig lei oss i staben i Orkdalsmenighetene over at Atle reiser. Han er en sprakende livsgnist i de sammenhengene han arbeider – og det gjør han omtrent alltid og overalt. Han er en krumtapp i ungdomsarbeidet vårt og har mye ære for at for eksempel ungdomskoret og nattkafen er oppegående. I konfirmantopplegget og særlig i utviklinga av konseptet med konfirmantleirer har han gjort en kjempeinnsats. Atle slutter med konfirmantene midt i konfirmantåret og kateketvikar Laila Syrstad overtar.

Hva blir ditt arbeid i Ecuador, Atle?

Hovedoppgaven blir, sammen med nasjonale medarbeidere og Rannveig, å videreutvikle et ledertreningsprogram for quichua-indianerkirka.

Er det mange norske medarbeidere der?

Det blir Rannveig og jeg. Og så er det en norsk familie som bor 6 timers kjøring fra oss.

Hva blir dine oppgaver, Rannveig?

Vi skal jobbe mye sammen med ledertrening. Jeg skal følge opp noen diakonale prosjekter. Blant dem en skole for quichua-barn.

Hvorfor reiser dere ut i tjeneste for misjonen igjen? Dere har jo vært i Bolivia i 14 år til sammen.

Vi fikk en mail fra Normisjon med spørsmål om det var mulig for oss å jobbe for dem i tre-fire år i Ecuador. Det syntes vi hørtes interessant ut.

Bifos

(Les et lengre intervju med Rannveig og Atle på hjemmesidene våre.)

Ny kateket: Laila Ovesen Syrstad

Laila Ovesen Syrstad er ansatt i et to-års vikariat som kateket i Orkdal.

Laila er 49 år, gift og har tre voksne barn. Hun bor i Meldal og har de siste 12 åra vært lærer ved Meldal videregående skole.

Laila forteller at hun trives godt i jobben hun har i dag. Litt tilfeldig så hun utlysningsteksten og fikk lyst til å prøve seg som kateket. Det var muligheter til å jobbe med ting som er viktig for oss mennesker som tiltalte henne. Mulighetene til å formidle kirkas budskap, vår kristne kulturarv og evangeliet som base for tro og livsmestring.

Laila trivs sammen med ungdom og ser fram til å få møte konfirmantene. Barn har hun ikke jobba så mye med, men har allsidig erfaring fra barnelag.

Laila er ydmyk overfor oppgavene samtidig som hun gleder seg til å ta fatt.

Og så har hun stor tro på bønn. Derfor oppfordrer hun Menighetsbladets lesere til å be for henne!

På menighetsbladets vegne: Velkommen som kateket i Orkdal, Laila!

Atle Ølstørn

Tretti 11-åringer var med på LysVåken i Orkanger, Orkdal og Moe kirke. Nyt bildene og les om hvordan de hadde det i Moe kirke natt til første søndag i advent!

Lys Våken i Moe kirke

Med store forventninger og noen sommerfugler i magen møtte vi opp i kirka lørdag kveld, soveposen under armen, tannbørsten og kosebamsen i sekken. Alt klart for å overnatte i kirka. Ikke hadde vi hørt om noen andre som har overnattet i kirka vår. 7 flotte 11-åringer hadde dristet seg til å være med i Moe kirke. Etter først å ha lagt fra oss alle "våpen" i våpenhuset, gamle konflikter og bekymringer fikk ligge igjen der, skrev barn og voksne under på at vi ville gjøre vårt beste for at oppholdet skulle bli trivelig for alle. Vi fikk oss skjorter med Lys Våken-logo på. "Får vi den med oss heim? Da ska æ ha den på mæ på skolen på mandag!" Vi hoppet over bli-kjent-kapitlet, og startet rett på å lære oss Lys Våken-sangen, en sang som ble spilt og sunget nesten uavbrutt. Vi koste oss med frukt og laget elegante engler som får henge i lysekronene til etter jul. Hadde noen lyst til å være med opp i klokketårnet? Det var mørkt der, så vi måtte bruke hodelykter. Kaldt var det også, og stigen opp var bratt, men det var ingen som snudde. Noen måtte såvidt dunke litt på den store klokka, og sannelig ble det lyd! Vel nede igjen tok vi for oss altertavla og alle symbolene rundt i kirka, bibelsted ble lett fram og understreket i biblene våre. Pizza smaker godt, særlig når en sitter rundt et langbord i kirka og koser seg. Dette her skulle de andre i klassen fått med seg også, ble det sagt mange ganger. Gode og mette kledde vi på oss uteklærne og gikk ut i novemberkvelden. Vi hadde med oss lys-stumper og fyrstikker i lomma og de som ville kunne tenne lys på grava til en bestefar, oldeforeldre eller ei gamm-

eltante. Vi lagde lykter av snøklumper og det lyste så fint på kirkegården da vi gikk inn igjen. Så ble det rebusløp inne i kirka som endte i flygelet der noen hadde gjemt litt godteri. Men hvor skulle vi sove? Barna var aldri i tvil. Det måtte bli innenfor alterringen, trygt og godt og akkurat plass til sju 11-åringer! Tanken slo oss at det var noe slikt Jesus mente da han sa at barna er de største i Guds rike. Etter noen runder ut på do, tannpuss og diverse andre kveldsrituale fant alle veien ned i soveposene sine. Vi fikk høre en litt skummel godnatthistorie, som heldigvis endte godt, og tryggheten senket seg etter kveldsbønnen. Helt rolig ble det vel ikke før de voksne fikk lagt seg også. Så rart å ligge i ei nesten mørklagt kirke og se opp på stjernehimmelen i taket, høre noen snørke litt eller snakke i søvne, se englene våre danse under lysekronene og faktisk kjenne seg hjemme her!

Lys våken bare noen timer seinere. Vi måtte opp i rett tid, det var 1.søn-

dag i advent og vi skulle arrangere lysmesse sammen med konfirmantene. Frokost og pakking gikk i en fei, og så startet forberedelsene. Flagget skulle heises, trapper ute måtte strøs, blomster hentes og settes på alteret, program måtte brettes. Teppene på alter og prekestol måtte skiftes til lilla og lilla måtte lysene være i adventstaken også. Kirkekaffe måtte vi sette fram og sangnumrene måtte vi henge opp på tavlene. Sangene ble gjennomsunget og vi bestemte oss for at vi ville synge LysVåken-sangen på gudstjenesten. Noen ønsket folk velkommen og tellet dem etter hvert som de dukket opp, over 100 kom de til. Så startet gudstjenesten og vi kunne virkelig kjenne at det var vår gudstjeneste – og litt konfirmantene sin da." Dette kan vi gjøre hver måned!" var det en 11-åring som sa etterpå. Kanskje litt for mye forlangt, men LysVåken er faktisk noe som er verdt å gjenta. Nesten litt synd at en er 11 år bare en gang i livet!

Kari Tronvoll

Glimt fra Orkanger og Orkdal kirke

Det er god plass til jul i dagens skole,

sier Per Arnt Tødaas når vi spør om hvordan det står til med skolegudstjenester og markering av jul i bygdas skoler.

I de landsdekkende mediene kan vi høre og lese om skoler som ikke ønsker å ha gudstjeneste siste skoledag før jul. Men er det slik i Orkdal? Vi har jo i mange år hatt et godt samarbeid mellom kirka og skolene i kommunen. Har det blitt noen forandring i løpet av året? Vi tok en prat med rektor på Orkanger Ungdomsskole Per Arnt Tødaas for å høre hva han tenker om det.

Prost Foseide, Per Arnt Tødaas og tidligere biskop Wagle

Han forteller at det er plass til jul i skolen selv om det er et høyt faglig press. Faget RLE, slik det nå har blitt, er veldig inkluderende også for de som er ikke-troende eller annerledes-troende. Dermed kan det fritt snakkes om jul til alle disse gruppene, fordi vi ikke lenger trenger å oppfattes som misjonerende. Det at jula faktisk gjør noe med de fleste av oss, merkes også av de fra fremmede kulturer og de som ikke tror.

Har ikke ungdommene mista litt interessen for jul når de er kommet opp i ungdomskolenalder? Lurer vi på.....

Tødaas mener at ungdommene er veldig opptatt av jula. Og det er ikke bare fordi det er fri i denne perioden. Han tror at de aller fleste ungdommene har en opplevelse av jula som en høytid og at de ser frem til denne tida sammen med familie og venner. Det at jula er en kristen høytid speiler seg uansett i denne høytidsfølelsen, for alle de kristne symbolene og alle koblingene til julebudskapet i sang og musikk, som er direkte knyttet til den kristne jula, er så veldig synlige i hverdagen.

Tødaas forteller at de etter hvert har funnet frem til en "siste dag før jul - form" som passer: Det felles høydepunktet er julegrøten, som serveres like etter klokka ti. Da har alle de som ønsker det allerede vært i kirken og deltatt i julegudstjenesten. Hos oss er alle velkommen til denne på denne markeringa. Muslimer så vel som ikke-kristne etniske nordmenn deltar i

ulik grad, men noen kommer hver gang. De andre er på skolen for å hjelpe til med å sette i stand til grøtservering. Men de som er i kirken, opplever det som en god markering av at nå har jula på en måte begynt! Vi er takknemlige for at Orkanger Kirke tar imot oss med åpne armer denne dagen! Men fordi vi tar imot alle på skolen om morgenen og aktiviserer de som ikke går i kirken opp mot julegrøtservering, er det ingen som til nå har hatt noe å utsette på måten vi samhandler med kirken på.

Også oppkjøringa til julegudstjenest-

en, med sang og spill i kirken, oppleves som en god og stemningsskapende virksomhet, forsetter Tødaas. De forskjellige klassetrinna øver inn sanger og musikkstykker som skal synges og spilles i kirka. På den måten får talentene og andre ivrige musikere lov til å utfolde seg. Og det blir en viktig del av musikkplanen for året. Og villige talenter har det aldri vært mangel på! Det å få et slikt forhold til kirka som en arena som er åpen for musikalske uttrykk, har stor verdi for både oss som skole og for elevene!

Atle Ølstørn

Ny stasduk i Orkdal kirke

Oddrun Semundset har sydd en flott duk til stasbruk i Orkdal kirke. Medlemmene i menighetsrådet med Anne Marie Aune i spissen har gitt materialet. Menighetsrådet takker Oddrun for fin gave og flott utført arbeid.

HÅP OM JULEAMNESTI!

Det er snart et år siden Monir Albe gikk i kirkeasyl her på Orkanger. I pinsemenigheten Filadelfia i Kåresgata søkte han tilflukt etter endelig avslag på søknaden om å få bli i Norge. Tanken på å måtte reise fra sine to barn ble for uutholdelig. Nå er hans trygghet en 400 år lang tradisjon om at kirka og alle vigslate gudshus skal være et fristed der maktbruk ikke skal forekomme. Norske myndigheter vil sende ham tilbake til hjemlandet. Tidligst etter to år kan han søke om familiegjenforening og muligens få opphold.

Det var for 8 år siden Monir kom hit til Norge. En lang reise gjennom Europa fra Casablanca i Marokko endte opp på et asylmottak i Birkenes i Nord-Norge. Senere gikk veien hit til Orkanger hvor han ble etablert med familie og to barn på 5 år og 1 år. Barna er døpt i Orkanger kirke og hører til her på Orkanger.

"I utgangspunktet var Pinsemenigheten skeptisk til henvendelsen. Tidligere erfaringer hadde lært dem at kirkeasyl er en stor belastning – både for menigheten og for den det gjelder", forteller pastor John Åge Rødseth. Men de hadde et sterkt ønske om å hjelpe en familie og to barn som var kommet i en vanskelig situasjon. Samtidig veide det tungt at familien var etablert her på Orkanger gjennom mange år.

I dag har alle i menigheten tatt Monir til seg. De har blitt veldig glad i ham. Ingen i menigheten har reagert negativt på at han bor i kirkelokalene. Monir stiller også opp. Rengjøringshjelpa er for eksempel "permittert". Nå er det Monir som tar seg av vaskinga! De fleste møtene og gudstjenestene har han vært med på. Monir setter også stor pris på møtene. De gir ham et møte med Gud.

Det er en takknemlig Monir undertegnede møter. Han er takknemlig til John Åge Rødseth og pinsemenigheten. De tok imot ham med åpne armer og stilte leiligheten i kirka til rådighet. Men takknemligheten rettes også mot mange flere. I Trondheim er det ei Menneskerettighetsgruppe med en advokat som står på for saken. De står ikke alene i en vanskelig situasjon!

Det er ingen grunn til å legge skjul på at kirkeasyl er en svært, svært stor belastning både fysisk og psykisk. Mange har sikkert møtt Monir på gata her i Orkanger - aktiv og utadvent. Nå er tilværelsen en helt annen - isolert og avsondret. Dag ut og dag inn må han sitte inne. "Til tider går det på helsa løs", forteller Monir. Men hjelpen de får av ei støttegruppe med helsepersonell her i Orkdal har betydd mye.

Det er også vondt for Monir at muligheten til å følge opp sine barn

er blitt kraftig begrenset. De kommer ofte på besøk på "Fila". Noen av leikene hjemme er flyttet hit. Men Monir har ikke lenger mulighet til å følge opp dem og være med dem på ulike aktiviteter. Nå i adventstiden er det ekstra sårt. Avslutninger og arrangement med barna i fokus - men uten far som tilhører.

Nå er det snart jul. Monir minnes med glede mange julefeiringer fra tidligere år. Men i år blir det annerledes. Det kommer til å bli et gap mellom idealet for julefeiringa og virkeligheten han og hans familie opplever. I jula rekker vi hender til hverandre og tenne lys så ingen krok er mørk og vi synger: Jeg er så glad hver julekveld. Vi skal kort sagt oppleve at livet er godt, festlig og gledelig. Men slik blir det ikke for Monir. Midt opp i alt opplever han og hans familie en stor smerte. Myndighetene som vil rive familien fra hverandre.

Nå håper de i det minste på juleamnesti!

Pål Ove Lilleberg

Bønn

Orkdal Menighetsråd ønsker å ha bønn som tema på gudstjenestene i januar og februar. Det vil prege gudstjenestene både når det gjelder sang, preken og liturgi. Og så vil de bli tid til å be.

forts. fra side 4

ilien. Ingen av oss fikk gå ut disse dagene. De var annerledes-dager, med merkbart lavere aktivitet, men med mer ro og mer tid til hverandre. Det var godt å ha disse dagene, som på en måte ikke kunne rokkes, uansett hva som stod på utenfor huset. Og det har lært meg at noe av det beste med jula er at man får tid og mulighet til å prioritere den nærmeste familien. Jeg innser samtidig at jeg er heldig som er en del av en familie hvor samværet i jula har vært godt. Ikke alle har det slik.

Vi ønsker Martin, Kristin og Edvard velkommen til Orkdal!

GRBj.

INFORMASJON

RETURADRESSE:
Orkdal Kirkekontor, 7320 Fannrem

Åleine julekvelden?

På Trygdeboligene ved Helsetunet besøker vi **Marie Gjønnnes**. Ho er fødd Snildal. Marie vil også komme til å feire si 92. jul. Ho minnest også si barndomsjul som var i Songlia. Det var Christian Thams som dreiv i Songlia den gongen, men han var der berre om sommaren. "Vi var åtte søsken til bords", fortel Marie, og lutefisk og mjølksuppe var julekveldsmaten der og.

Det var mindre stell og ståk før jul da og lite gåver. Men ungene gledde seg til jula med juletre og julemat. Om julekvelden song dei julesongar og las juleevangeliet. Dei var tre familiar i Songlia som var i juleselskap hos kvaramndre.

Kvar skal du feire julekvelden i år? Eg har feira jul i Gjønnnesen i over 70 år, så dit vil eg i år og! Etter julekveldsandankten på Trygdeboligene blir ho henta til Gjønnnesen og ho gleder seg til å feire julekveld i lag med Kåre og Inger Lill og barnebarn og oldebarn.

Birger Foseide

Vi besøker **Reidun Liåmo** som bur åleine heime i huset sitt på Ljåmoen. Ho skal snart feire si jul nr 92. Ho minnest jul i gamle dagar. "Julekvelden var hellig. Da skulle vi vere inne og" itj fårrå ut og hårs og renn", seier Reidun på uforfalska ørkdalsdialekt. "Juleevangeliet vart bestandig lese attmed bordet når me åt julkveldsmaten som var lutfesk og mjølksup. Og me song julsongane: "Han er Frelser min" Slik var det på Ljåmoen. Det er gammelstuå på Ljåmoen som vart ombygd til huset som eg bur i no."

Så fortel Reidun om at dei var fire personar på Ljåmoen før, men no er ho åleine. Dei siste åra har Reidun vore hos gode venner julekvelden, men no synest ho det er best å sitte i godstolen sin heime. Akkurat denne dagen vi var på besøk hadde ho fått trøst frå songen på radioen: "Tap ikke motet du kjære, for da er det dyreste tappt. Gud har en lekse å lære hvert menneskebarn han har skapt".

Skal du vere åleine julekvelden i år altså?

Ja, det er det eg tenkjer, men ein veit no ikkje kva som kan skje. Og så tenkjer eg på at eg er da aldri åleine! Eg

har gode ånder omkring meg. Eg må tenkje på Han som kom som Frelsar min på julekvelden. Englane vil forkynde det på nytt for meg denne jula også. Så kjem det gode venner på besøk, og Hjemmetjenesten passar godt på meg. Så ønsker vi Reidun Liåmo ei velsigna julehøgtid, og hennar juleønske er gudstenester og andre gode TV-program i jula.

